

Inleiding over Romeinen 10

Zingen: Psalm 68:5

Uw hoop, Uw kudde woonde daar;
 Uit vrije goedheid waart Gij haar,
 Een vriendelijk beschermer
 En hebt ellendigen dat land,
 Bereid door Uwe sterke hand,
 O Israels Ontfermer.

De HEER' gaf rijke juichensstof,
 Om Zijne wondren en Zijn lof
 Met hart en mond, te melden.
 Men zag welhaast een grote schaar
 Met klanken van de blijdste maar,
 Vervullen berg en velden.

Gebed

Lezen: Romeinen 10

Inleiding

Dit hoofdstuk kan worden verdeeld in de volgende hoofd onderdelen. Ten eerste over het grote verschil dat er is tussen de gerechtigheid van de wet, waar de ongelovige Joden aan gehecht waren en de gerechtigheid van het geloof, die in het Evangelie aangeboden wordt, verzen 1-11. Ten tweede over het feit dat er geen verschil is tussen Joden en heidenen. Het Evangelie stelt hen beiden op hetzelfde niveau, vers 12 tot het einde. Aldus Matthew Henry in zijn verklaring van Romeinen 10. De inleiding op dit hoofdstuk in de Staten Vertaling spreekt over de weerspanning van de Joden tegen Christus, en tevens dat door de prediking van het Evangelie nu in de gehele wereld zowel Joden als Grieken (heidenen) geroepen worden tot het geloof in Christus, maar dat het merendeel van de Joden deze roeping ongehoorzaam waren, en dat de heidenen daarentegen deze gehoorzaamden, hetwelk de apostel bewijst dat dit door de profeten, zoals Jesaja, is voorgezegd.

Christus het einde van de wet

Het was de apostel een grote droefheid en zijn hart een gedurige smart dat de Joden, die zijn maagschap zijn naar het vlees, de Christus der Schriften verwierpen. Ze hadden zulke uitnemende voorrechten van God gekregen, zoals we eerder gelezen hebben in hoofdstuk 9, en toch zocht het overgrote merendeel van de Joden de gerechtigheid van de wet, en niet het einde van de wet, Christus. We lazen dat ook aan het einde van hoofdstuk 9. De apostel schrijft aan de gelovigen te Rome dat de toegenegenheid van zijn hart, en het gebed dat hij tot God voor Israël doet, tot *hun* zaligheid is. Zo begint de apostel dit hoofdstuk in vers 1. De apostel begeert dat zij bekeerd en zalig mochten worden. Paulus schrijft in de brief aan Timotheüs, in hoofdstuk 1:12-17: “ En ik dank Hem Die mij bekrachtigd heeft, namelijk Christus Jezus, onze Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, mij in de bediening gesteld hebbende, die tevoren een godslasteraar was en een vervolger en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetend gedaan heb in mijn ongelovigheid;

Doch de genade van onze Heere is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld degenen die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven. De Koning nu der eeuwen, de onverderfelijke, de onzienlijke, de alleen wijze God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.”

Als Paulus bekeerd kon worden, dan kan het voor de Israëlieten, die nog verstoken zijn van de vrede met God, zeker. Paulus spreekt hier over onwetendheid. Hij heeft in zijn onwetendheid gedwaald, alhoewel hij daardoor geenszins te verontschuldigen was. Het maakt echter wel uit of we lasteren en zondigen tegen de Heilige Geest, want dan spreken we niet meer van onwetendheid, maar dan is er sprake van haat en moedwil, zoals ook de Heere Jezus spreekt: “Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden; maar de lastering tegen de Geest zal de mensen niet vergeven worden.”, Mattheüs 12:31.

Hoewel Paulus tegen hen predikte, bad hij toch voor hen.

Het was geen vormelijk compliment, zoals de goede wensen van velen slechts uiterlijke lippentaal zijn, maar het was een oprecht verlangen, wat de apostel bad tot God.

Vervolgens geeft de apostel in vers 2 aan, hoewel de ongelovige Joden de bitterste vijanden waren die Paulus in de wereld heeft, dat hij ze toch een getuigschrift geeft. Ze hadden om zo te zeggen toch iets prijzenswaardig. Wat dan? Dat ze een ijver tot God hadden. Ze hadden een vurige begeerte om de wet van God en de godsdienst door Mozes ingesteld vóór te staan, en degenen die deze godsdienst wilden veranderen tégen te staan. Hun verzet tegen het Evangelie, d.i. tegen Christus, komt voort uit hun beginsel van eerbied voor de wet. Er bestaat zoiets als een blinde, misleidende ijver. Zo’n ijver was nu de ijver van de Joden. Het was een ijver, doch niet met verstand. Of een ijver, niet naar kennis, zoals ook vertaald kan worden, dat is, niet met de rechte kennis waartoe de wet en de godsdienst in het Oude Testament was ingesteld. In zijn verantwoording voor het volk in Jeruzalem geeft de apostel aan ook zo’n ijveraar geweest te zijn: “Ik ben een Joods man, en te Tarsen in Cilícië geboren, opgevoed in deze stad aan de voeten van Gamáliël, onderwezen naar de bescheidenste wijze der vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods, gelijkerwijs gij allen heden zijt.”, Handelingen 22:3.

De apostel toont hun aan welke noodlottige vergissing de Joden begingen, want hij sprak uit ondervinding. Het is waar dat God hun, middels Mozes, die wet gaf, waarvoor zij zich zo beijverden. Maar ze hadden kunnen weten dat hier een eind aan kwam met de komst van de beloofde Messias. Wat had Mozes ook alweer gesproken: “Een Profeet, uit het midden van u, uit uw broederen, als mij, zal u de HEERE uw God verwekken; naar Hem zult gij horen; Naar alles wat gij van den HEERE uw God aan Horeb ten dage der verzameling geëist hebt, zeggende: Ik zal niet voortvaren te horen de stem des HEEREN mijns Gods, en ditzelve grote vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet sterve. Toen zei de HEERE tot mij: Het is goed wat zij gesproken hebben. Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken.”, Deuteronomium 18:15-19. Ze hebben echter niet gehoord naar de Heere Jezus Christus, ook al noemden ze God hun Vader.

Daarvan zei Jezus dat indien God hun Vader was, zij Hem zouden liefhebben, want Hij is van God uitgegaan (Johannes 8:41-42). Jezus getuigde op zeer overtuigende wijze van het feit dat Hij de Messias was, denk alleen al aan het begin van Jezus’ prediking toen Hij in Nazareth op de dag van de sabbat naar de synagoge ging en op stond om te lezen. Hij las uit het boek Jesaja het gedeelte waar staat: “De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden om de armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van hart; Om de gevangenen te prediken loslating en de blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aangename jaar des

Heeren.” Wat zei Jezus daarna: “Heden is deze Schrift in uw oren vervuld.”, Lukas 4:16-21. Toen Hij de toepassing ging maken werden ze allen met toorn vervuld, en wilden Hem van de steilte afwerpen.

De aard van het ongeloof van de Joden wordt in vers 3 beschreven. Ze kennen de rechtvaardigheid van God niet. Dat is die rechtvaardigheid die God in het Evangelie geopenbaard heeft, en die God door Christus de Zijnen schenkt. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof, Filippenzen 3:9. De Joden zochten hun eigen gerechtigheid, door hun eigen werken of door de gehoorzaamheid aan de wet, op te richten, waarin zij nochtans ver tekortschoten, zoals bewezen is in hoofdstuk 3 en 4. Er is namelijk niemand rechtvaardig voor God. Ze verstonden echter niets van hun verdoemelijkheid voor God, en bleven bidden met de farizeeër in de tempel: “O God, ik dank U dat ik niet ben gelijk de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of ook gelijk deze tollenaar; Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles wat ik bezit.”, Lukas 18:11-12. Ze waren echter geheel vreemd aan de tollenaarsgestalte: En de tollenaar van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar den hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: “O God, zijt mij zondaar genadig.”, Lukas 18:13. Ze waren de rechtvaardigheid van God niet onderworpen. Ze dachten dat ze onderworpen waren aan de wet van God, echter is het bedenken van het vlees vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich aan de wet van God niet, want het kan ook niet (Romeinen 8:7). Daarom waren ze de rechtvaardigheid van God, hetwelk Christus is, Die het einde van de wet is, niet onderworpen. Ze beseften niet dat ze vleselijk waren, verkocht onder de zonde, en dat de wet hen verdoemelijk voor God stelde, want zovelen als er uit de werken van de wet zijn, die zijn onder de vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek van de wet, om dat te doen (Galaten 3:10). De oorzaken van hun ongeloof zijn de onwetendheid van Gods rechtvaardigheid. Zij beseften niet hoezeer zij een rechtvaardigheid, die volmaakt is, nodig hebben om voor God te kunnen bestaan. Ten tweede hadden ze een hoogmoedige ingenomenheid met hun eigen gerechtigheid, want die zochten ze op te richten. Zij wilden hun rechtvaardigheid voor God zelf uitwerken. De wet eist echter volmaakte gehoorzaamheid op straffe van de dood voor de overtreders, al is het met een enkele zondige gedachte. De wet belooft het leven voor degenen die de wet volkomen houden, voor honderd procent dus, zonder enige zonde.

In vers 4 beschrijft de apostel dat Christus het einde van de wet is, tot rechtvaardigheid een ieder die gelooft. In Galaten 3:19 wordt door de apostel de vraag gesteld: “Waartoe is dan de wet?”, waarop hij antwoordt: “Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, Wien het beloofd was.” In Romeinen 3:20 leert de apostel: “Want door de wet is de kennis van de zonde.” Dus de wet maakt niet rechtvaardig voor God. De wet maakt verdoemelijk voor God, en is de bediening van de dood. Nu hebben we het over de zedelijke wet, de wet van de tien geboden met “Gij zult” en “Gij zult niet”.

Wat lezen we nadat de wet gegeven is op Horeb? En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid van de bazuin en de rokende berg; toen het volk zulks zag, weken zij af en stonden van verre. En zij zeiden tot Mozes: Spreek gij met ons, en wij zullen horen; en dat God met ons niet spreke, opdat wij niet sterven. We lezen dat in Exodus 20:18-19. Even verder, in vers 24, wordt door de HEERE bevolen om een altaar te maken. Dat wees heen naar Christus. Als we door de bediening van de wet aan de wet sterven, dan wordt Christus geopenbaard als het einde en de vervulling van de wet. Dat lezen we in Galaten 1:16, 2:19 en Romeinen 6:6-7. Dan sterft de oude mens onder de wet, en staat de nieuwe mens in Christus op. Christus heeft de zedelijke wet volkomen gehoorzaamd en zo het recht van de wet vervuld, Romeinen 8:4. Christus is ook het einde van de ceremoniële wet, want Hij is daarvan de volmaking. Echter, de ceremoniële wetgeving kon het geweten niet reinigen van dode werken, Hebreeën 9:14. Dat kan alleen het bloed van Christus. Zonder

bloedstorting geschiedt er geen vergeving. Zonder het bloed van de besprenging, toegepast aan onze ziel en door het geloof aangenomen is er geen vergeving van zonden en geen vrede met God. (1 Petrus 1:2)

In vers 5 haalt de apostel Mozes aan die de rechtvaardigheid beschrijft die uit de wet is, met de woorden: De mens die deze dingen doet, zal door dezelve leven. We lezen dat in Leviticus 18:5, waar de kanttekeningen schrijven: “Deze spreuk leert drie dingen: I. de volmaaktheid van de leer van de wet; II. de gerechtigheid van de werken; III. het loon dat zulke gerechtigheid van God toegezegd is, maar dewijl de verdorven mens die in zich niet heeft, zo is het loon uit enkel genade, om de verzoening van Christus, door het geloof aangenomen. Het houden en doen van de wet moest volmaakt en zondeloos zijn, zonder de minste inbreuk of schending. Welnu, was het niet buitengewoon dwaas van de Joden om krampachtig vast te houden aan deze weg van rechtvaardiging en behoudenis, terwijl er een nieuwe en levende weg geopend was? De onrechtvaardige zal zichzelf niet rechtvaardig maken, maar de Rechtvaardige zal velen rechtvaardig maken (Jesaja 53:11).

Wat is die rechtvaardigheid die uit het geloof is, zoals we lezen in vers 6?

Deze omschrijft de apostel met de woorden van Mozes, en laat zien, ten eerste: Wij behoeven niet naar de hemel te klimmen om daar de verborgenheden van de Goddelijke raad na te speuren. Alsof wij ontkenden dat Christus eens uit de hemel nedergedaald is, om ons die weg te openbaren en de gerechtigheid te verwerven; en dat Hij nog eens daartoe moest afdalen. Het is waar dat Christus in de hemel is, maar wij kunnen gerechtvaardigd en gered worden zonder ons daarheen te begeven. Ten tweede (vers 7): Wij behoeven niet naar de afgrond af te dalen om Christus uit het graf te halen. Dat is even zoveel alsof men wilde, dat Christus om ons te verlossen de smarten van de dood en van de hel nog eenmaal zou moeten lijden en alzo daaruit opstaan; hetwelk Hij nu eens gedaan heeft, en ons genoeg geopenbaard is. Het is waar dat Christus in het graf was en het is even waar dat Hij nu in de hemel is, maar wij hoeven ons het hoofd niet te breken met ingebeelde moeilijkheden. Nee, de zaligheid is niet door zo'n geweldige afstand van ons verwijderd.

Maar wat zegt zij (vers 8)? Met ‘zij’ wordt bedoeld de rechtvaardigheid die uit het geloof is’, zie vers 6. Hier wordt door de apostel gezegd wat zij wél zegt, namelijk: “Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart.” Christus is nabij u. Dit is het Woord van het geloof, hetwelk wij prediken. Dat is het Evangelie van vrije genade in Jezus Christus voor een veroordeeld mens, hetwelk door een waar geloof wordt aangenomen en omhelsd.

En wat is de inhoud van dit Woord van het geloof wat de apostelen predikten?

Dat vinden we in de verzen 9 en 10, waar geschreven staat: “Indien gij met uw mond zult belijden de Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden. Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met de mond belijdt men ter zaligheid.” Het Evangelie stelt ons voor en biedt ons aan de verlossing, waarvan Christus de Bewerker is, een Zaligmaker tot het einde toe.

Wat wordt er beloofd? De zaligheid! Dat is het einde van het geloof. Dewelke gij niet gezien hebt en nochtans liefhebt; in Dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde; Verkrijgende het einde uws geloofs, namelijk de zaligheid der zielen, 1 Petrus 1:8-9.

Op welke voorwaarden wordt de zaligheid verkregen?

Twee dingen worden vereist als voorwaarden voor de zaligheid: Ten eerste, de Heere Jezus belijden, openlijk belijden dat wij aan Hem verbonden zijn en afhankelijk zijn van Hem, dat wij in alle omstandigheden Hem toebehoren. Zie ook Mattheüs 10:32-33. Het is dus niet alleen belijden dat Jezus de Zaligmaker is, maar dat Hij onze Zaligmaker is!

De tweede voorwaarde is dat wij met ons hart geloven dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, namelijk nadat Hij tot een volkomen verzoening voor onze zonden gestorven was.

De geloofsbelijdenis met de mond is maar een schijnvertoning wanneer deze geen kracht uitoefent in het hart. Dit geldt voornamelijk voor Zijn opstanding, die het fundamentele artikel van het Christelijk geloof is, aldus Matthew Henry.

In vers 10 wordt dit door de apostel verder toegelicht en wordt de volgorde omgekeerd omdat eerst het geloof in het hart moet zijn, voordat er een aanvaardbare belijdenis met de mond kan zijn. Met het hart gelooft men. Dit houdt meer in dan de toestemming van het verstand. Het houdt in de toestemming van de wil. De Heere maakt een gewillig volk op de dag van Zijn heirkraft, Psalm 110:3. Het verstand is maar een slap gevalletje. Als het geen zaak van het hart is, dan is het ook geen zaak van het verstand, want de gelovigen hebben een verlicht verstand ontvangen om meer en meer toe te nemen in de ware wijsheid door de Heilige Geest, Efeze 1:17-18. Wat in de verzen 9 en 10 wordt genoemd is niet anders dan de inhoud van uw enige troost, beide in het leven en sterven, zoals zondag 1 van de Heidelberger Catechismus ons leert: “Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijn getrouwe Zaligmaker Jezus Christus’ eigendom ben, Die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald heeft en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft, en alzo bewaart, dat zonder de wil van mijn hemelse Vader geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet; waarom Hij mij ook door Zijn Heilige Geest van het eeuwige leven verzekert, en Hem voortaan te leven van harte willig en bereid maakt.”

De ware geloofsbelijdenis

We lezen dus dat een ware geloofsbelijdenis niet kan plaatsvinden als er geen geloof is. Dat is heel actueel als het gaat om de openbare geloofsbelijdenis in de kerk. Vaak wordt dit als een sluitstuk gezien van de catechese die men als jongere heeft gehad, en dan gaat men op 18 jarige leeftijd de belijdeniscatechese volgen. Dat volgen van de catechese is niet verkeerd, maar tegelijk geldt dat het doen van openbare geloofsbelijdenis geen automatisme kan zijn. Het is ook meer dan alleen een instemmen met de waarheid. Het gaat om de belijdenis van de Weg, de Waarheid en het Leven, en dat voor ons persoonlijk toegepast door de Heilige Geest. En dit is de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage, Johannes 6:40. Er zal dus eerst een aanschouwen (openbaring) van Christus moeten plaatsvinden aan ons hart in de rechtvaardigmaking, en het omhelzen van Christus en Zijn weldaden door een waar geloof, voordat van een geloofsbelijdenis sprake kan zijn.

Wat houdt die openbaring in?

Dat we Zijn stem gaan horen door Woord en Geest. Doden zullen horen de stem van de levende God en die ze gehoord zullen hebben, zullen leven, Johannes 5:25, Galaten 1:16. Als we dat loslaten binnen de kerken dan worden de mensen kussentjes onder de oksels genaaid die geen stand houden voor de eeuwigheid. Dan worden de mensen op het paard gehesen en de handen opgelegd. De zielen worden dan naar de bloemhoven gejaagd, Ezechiël 13:18-20.

Als we de geschiedenis van de blindgeborene (Johannes 9) eens bezien dan worden bij de blindgeborene de natuurlijke ogen geopend door Jezus. Dat is een wonder, maar hij was hiermee nog niet zalig. De man antwoordt op vragen van de farizeeën dat de Mens genaamd Jezus slijk had gemaakt, zijn ogen had bestreken en gezegd had om naar het badwater Siloam te gaan en zich te wassen. Dat had hij gedaan, en hij was daardoor genezen. Na verdere bevraging zegt hij dat Jezus een Profeet is. Toen hij die blind geweest was voor de tweede maal door de farizeeën geroepen werd zeiden ze tot hem: “Geef God de eer, wij weten, dat deze Mens (Jezus) een zondaar is.” Dan antwoordt hij die blind geweest was: “Of Hij (Jezus) een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie.” De genezen man kent Jezus dus niet als de Zoon van God, de Zondeloze. De uitspraak “één ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie” heeft betrekking op zijn natuurlijke genezing en niet op zijn geestelijke genezing. Helaas wordt deze tekst vaak misbruikt voor de geestelijke genezing

zonder dat er sprake is van de rechtvaardiging door God. Men is niet als een goddeloze gerechtvaardigd en men noemt zichzelf dan toch een gelovige, zonder van de vrijsprekende daad van God in het leven te weten, en zonder te weten met God verzoend te zijn.

Dat is namelijk nodig, en dat zullen we ook zien in het vervolg van deze geschiedenis.

In de discussie die de farizeeën verder met hem volgen zegt de blindgeborene dat indien Deze (Jezus) van God niet ware gezonden, Hij niets zou kunnen doen. Het einde is dat ze hem toeroepen dat hij geheel in zonden geboren is en dat ze niet door hem geleerd willen worden, en vervolgens werpen ze hem buiten hun vergadering of synagoge. Hij spreekt niet tegen dat hij in zonden geboren is, want dat was de waarheid en beleving voor deze man. Maar daarmee was hij nog niet zalig. Het voorbereidende werk van de wet is noodzakelijk, maar daarmee zijn we nog steeds buiten Jezus, en dus onverzoend met God.

De wedergeboorte begint dus niet met de ontdekking aan zonden, want ook Saul en Judas hadden ontdekking van zonden, maar zijn voor eeuwig omgekomen.

Dan volgt het cruciale vervolg. Jezus, horende dat zij hem uitgeworpen hadden, gaat naar hem toe, want er staat “en hem vindende”. Dan zegt Jezus tot hem: “Geloof gij in de Zoon van God?” De man die nu met natuurlijke ogen kan zien, ziet Jezus voor hem, maar zegt: “Wie is Hij, Heere, opdat ik in Hem moge geloven?” De Zoon van God is dus nog niet geopenbaard aan zijn ziel als Zaligmaker! Jezus gaat verder en zegt tegen hem: “En gij hebt Hem gezien, en Die met u spreekt, Dezelve is het”. Dit woord wordt in de dadelijkheid toegepast aan de ziel van deze man. Dat is de rechtvaardigmaking door God en dan volgt direct daarop het geloof in Hem en de aanbidding van Hem. Dat is de ware wedergeboorte. Een geestelijk dode heeft gehoord de stem van de levende God, en die ze gehoord heeft zal leven tot in alle eeuwigheid! De geestelijk blinde is dus werkelijk ziende geworden!

De apostel vervolgt de brief aan de Romeinen in vers 11 met de heerlijke belofte dat een iegelijk die in Hem gelooft, niet beschaamd zal worden. De tekst verwijst naar Jesaja 28:16 waar staat dat een iegelijk die gelooft niet zal haasten. Hoe moeten we dit dan zien?

De kanttekeningen geven hiervan de verklaring: Het Hebreeuwse woord in Jes. 28:16 betekent eigenlijk: zal zich niet verhaasten, doch wordt in de Griekse overzetting vertaald met: zal niet beschaamd, dat is, in zijn mening bedrogen worden; omdat degene die zich zeer haast, zonder te weten waarheen hij zijn toevlucht zal nemen, lichtelijk beschaamd of bedrogen wordt.

Geen onderscheid tussen Jood en heiden

In vers 11 spreekt de apostel over een ieder die in Hem gelooft. Hij zegt dus niet de Joden die geloven, of de Grieken die in Hem geloven, maar een ieder die in Hem gelooft. Er is dus geen onderscheid tussen Joden en heidenen, zo vervolgt de apostel in vers 12.

In Jezus Christus is er nog Griek, noch Jood, er is geen onderscheid, want Christus is alles en in allen, Kolossenzen 3:11. De ware gelovigen zijn de ware Joden, want Jood is afgeleid van Juda en dat betekent ‘Godlover’. Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus, Efeze 2:13. Matthew Henry tekent nog bij dit gedeelte aan dat God dezelfde is voor allen (vers 12) en dat de belofte voor allen gelijk is (vers 13). We moeten wel goed beseffen dat de zaligheid ten tijde van het OT niet anders werd uitgewerkt in het leven van een zondaar dan tijdens het NT. Nadat Abraham als een goddeloze was gerechtvaardigd en uit Ur der Chaldeeën geroepen was heeft de Heere het natuurlijke zaad van Abraham apart genomen van de andere volken en hen gebracht naar het land Kanaän. Ze zijn bijzonder bevoorrecht zoals we lezen in Romeinen 9:4 en 5. Uit hen is de Christus, zoveel het vlees aangaat, voortgekomen. Echter moesten ze ook een besneden hart ontvangen, zoals dat ook voor ons geldt. Maar die is een Jood, die het in het verborgene is; en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God, Romeinen 2:29. De heidenen werden echter, ten tijde van het OT, druppelsgewijs toegebracht tot de gemeente die zalig werd. Na Pinksteren zien we dat de

Geest over de gehele aarde is uitgegaan om toe te brengen tot de gemeente die zalig wordt. Het zal worden één kudde en één Herder, Johannes 10:16.

Want Eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen die Hem aanroepen. Want een iegelijk die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden. Het ware aanroepen is een aanroepen door het geloof. Degene die gerechtvaardigd is, die gelooft en degene die gelooft, die is rechtvaardig. Dat zijn de ware aanroepers van Zijn Naam. Dus aanroepen en belijden zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden, hetgeen niet anders kan dan door het ware geloof. De ware aanroepers hebben ook God in Christus tot het Voorwerp van het geloof. Dan is het waarlijk: niemand ziende dan Jezus alleen. Dan is Hij ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing. Opdat wie roemt, roeme in de Heere alleen, 1 Korinthe 1:30. Dan hoeven we dus zelf onze rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing niet meer uit te werken, maar dan is dat geheel het werk van de Heere Jezus Christus in ons leven.

Predik het Woord!

In vers 14 en 15 vinden we de goddelijke orde die de Heere hanteert in het toebrengen van Zijn gemeente tot de zaligheid. We beginnen met het einde van vers 15 waar staat: “Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen die vrede verkondigen, dergenen die het goede verkondigen!” Hier wordt de profeet Jesaja aangehaald die zegt: “Hoe lieflijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschap, die de vrede doet horen; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet horen; desgenen die tot Sion zegt: Uw God is Koning.”, Jesaja 52:7. Het is waarlijk een boodschap van vrede, omdat de Vrede wordt verkondigd, want er is onder de hemel geen andere Naam gegeven onder de mensen, doorwelke wij moeten zalig worden, Handelingen 4:12. Vrede met God door het bloed van onze Heere Jezus Christus! Het is ook het enige goede, want God is goed. Alles wat goed is, komt van God af. Deze boodschap van het Evangelie wordt dus gebracht door predikers die van God geroepen en gezond zijn, zo leert het begin van vers 15. Voor een prediker is het van het allergrootste belang dat hij weet van God geroepen, bekwaam gemaakt en gezond te zijn tot het predikambt. Dat niet allen die het predikambt uitoefenen hieraan voldoen is overduidelijk, want de Heere zegt Zelf dat er vele valse verleiders zullen uitgaan in de wereld. Er zijn vele valse profeten, valse christussen zelfs, Mattheüs 24:24. De Heere Jezus heeft hiervoor gewaarschuwd, en in navolging van Hem hebben de apostelen dat ook gedaan, en in navolging van Hem dienen al Gods geroepen knechten te waarschuwen tegen de verleiders van deze tijd, die het Evangelie verdraaien tot hun eigen verderf, maar ook tot het verderf van de hoorders. De predikers dienen wachters op Sions muren te zijn om te waarschuwen tegen de gevaren! Beproeft de geesten of ze uit God zijn. Dat geldt ook de hoorders, want we zitten nooit vrijblijvend onder de bediening van het Woord.

Dan komen we bij vers 14. Degenen die uitgestoten worden om te prediken, hebben ook hoorders. Wat is het doel? Het geloof is uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God, vers 17. Door het horen (en ook lezen) wil de Heere Zich bekend maken aan verloren zondaren. Hij wil in die weg Zijn stem doen horen. Als dat toegepast wordt aan de ziel, dan wordt het ware geloof geschonken wat Hem gaat aanroepen, wat Hem gaat belijden. Zo zijn we weer terug bij vers 9. We lazen dus dat de Heere het ware geloof werkt in het hart en de belijdenis in de mond schenkt, en wat het middel is hoe dit wordt ontvangen, namelijk door de prediking, het Woord des geloofs. We moeten dus geen andere zaken naast de prediking van het Woord gaan zetten. In veel kerken zie je dat men de mensen aan de slag wil doen gaan en veel gemeenteleden een bijdrage in de erediensten mogen doen. Van gedichten voorlezen tot muziekstukken uitvoeren, bijvoorbeeld cantate diensten. Er komt een hele ceremoniële godsdienst in de plaats van de prediking van het Woord. Dat is uit pure armoede en Geesteloosheid. Dan moet de mens het met zijn eigen godsdienst gaan doen. Wat is dat een armoedig gebeuren. We naderen weer de dagen van het Kerstfeest. Ook dan zien we dat er veel wordt georganiseerd in reformatorisch Nederland met kerstsuites, kerstzangdiensten,

kerstconcerten en noem maar op. Zo ging het niet met de herders in de velden van Efratha. Die lagen daar als verloren zondaren in de nacht te waken bij hun kudde, totdat plots hen de heerlijkheid des Heeren omscheen en ze gingen vrezen met grote vreeze. Nadat hun de grote blijdschap verkondigd was (de goede boodschap door de engel) van de geboren Zaligmaker gingen ze met haast naar Bethlehem, in geloof, en maakten alom bekend (belijdenis) het woord dat hun van dit Kindeke gezegd was. Dat is het ware Kerstfeest, als Christus is verklaard en toegepast aan ons hart. Daar horen geen kerstbomen, kerstkransen, kerstversieringen en wat al niet meer bij. Dat is allemaal de dood in de pot.

Een ongehoorzaam volk

De prediking van de Heere onze gerechtigheid is, nadat Adam en Eva met God zijn verzoend na de zondeval, over de gehele wereld uitgezonden. Eerst met name onder het volk Israëel en na de uitstorting van de Heilige Geest op Pinksteren over het rond van de gehele aarde. Jesaja en ook Paulus klagen in vers 16: "Heere, wie heeft onze prediking geloofd?"

En hoewel Hij (Jezus) zoveel tekenen voor hen gedaan had, nochtans geloofden zij in Hem niet; Opdat het woord van Jesaja, den profeet, vervuld werd, dat hij gesproken heeft: Heere, wie heeft onze prediking geloofd, en wie is de arm des Heeren geopenbaard?

Daarom konden zij niet geloven, dewijl Jesaja wederom gezegd heeft: Hij heeft hun ogen verblind en hun hart verhard; opdat zij met de ogen niet zien, en met het hart niet verstaan, en zij bekeerd worden, en Ik hen geneze. Dit zei Jesaja toen hij Zijn heerlijkheid zag en van Hem sprak, Johannes 12:37-41.

Dat de meesten niet in Jezus geloofden als de Zoon van God overviel de Heere niet. Hij wist wie het waren die in Hem niet geloofden. Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend, Handelingen 15:18. Ook deze profetie van Jesaja moest vervuld worden. In de tijd van Jesaja zagen we al de vijandschap onder de Joden en het kwam tot een climax toen de Gezondene van de Vader op aarde was en onder de Joden wandelde en predikte. Denk ook maar eens aan de prediking in de synagoge uit Lukas 4, waarbij het volk, dat eerst sprak van aangename woorden, Hem vervolgens van de steilte wilden werpen toen Hij ging separeren tussen zijn en schijn. Dat is nog zo, want met al onze gemaakte vriendelijkheid en vroomheid doen we niets anders dan Jezus verwerpen. Zolang een mens met rust gelaten wordt gaat het nog wel, maar o wee als zijn godsdienstige leunsels en steunsels worden weggenomen, dan komt de vijandschap openbaar. Om dit te illustreren heb ik het volgende waar gebeurde verhaal ter onderwijzing: "Iemand had eens een lieve vriend -ome Jan- werd hij genoemd, hij juicht voor de troon, die kerkte bij dominee Bogaard uit Sliedrecht. In die tijd was daar nog het gezelschapsleven. Ome Jan die bij ds. Bogaard op catechisatie ging, werd op een dag door Bogaard uitgenodigd om ook op het gezelschap van het oude volk aanwezig te zijn. Ome Jan dacht van zichzelf dat hij ook al aardig bekeerd was en vond het een hele eer om bij het oude, geoeffende volk van God te verkeren. Toen het gezelschap was afgelopen, nam ds. Bogaard Jan even apart en zei tot hem: "Jan, ik heb je vanavond eens gadegeslagen, maar toen het oude volk knikte, knikte jij ook. En toen het oude volk hun hoofden schudden, schudde jij ook je hoofd, maar jongen, ik moet jou de wacht aanzeggen, want van hetgeen het volk van God vanavond hier besproken heeft, daar sta jij totaal buiten!" Maar Jan boog niet, nee, hij liep rood aan van de vijandschap en viel onbedaarlijk tegen Bogaard uit: "Man, jij moet een doodskop op je kerk zetten, want je laat geen kip in 't leven." Bogaard, niet uit evenwicht gebracht door Jan's uitval, antwoordde: "Och, voor mijn liefde sta je mij tegen (Ps. 109:4)." In dezelfde week werd ome Jan's ziel gered door de weg van het recht. Kijk, zo ging men vroeger met elkaar om als het ging over de waarheid van het Evangelie. Vandaag de dag is men wel heel snel op de tenen getrapt, maar de scherpte van het Woord is niet bedoeld om Gods kinderen te beledigen, nee, maar is bedoeld tot hun eeuwig welzijn, hoewel dat niet in aller dank wordt afgenomen...."

Hebben de Joden de prediking dan niet gehoord? Hebben de profeten dan niet gesproken in de Naam des Heeren? Ja toch, zegt de apostel in vers 18, want hun geluid is over de gehele

aarde uitgegaan, en hun woorden tot de einden van de wereld. Ze waren dus geheel niet te verontschuldigen. De apostel vraagt zich vervolgens in vers 19 af of Israël het niet heeft verstaan? Mozes zegt eerst: “Ik zal ulieden (Joden) tot jaloersheid verwekken door degenen die geen volk zijn; door een onverstandig volk zal Ik u tot toorn verwekken.”

Bij die jaloersheid geven de kanttekeningen de volgende verklaring: “Namelijk omdat gij zult zien dat Ik de heidenen, die nu Mijn volk niet zijn, ten tijde van de Messias meer voordeel zal doen in het aannemen van het Evangelie, dan u, Joden, die nu Mijn volk zijt; en dat om uw ondankbaarheid te straffen, en u daardoor tot bekering te roepen en te verwekken. Want jaloersheid is eigenlijk een ongenoegen dat iemand hierover heeft, dat hij een ander meer deel ziet hebben aan iemands liefde of weldaad, dan hij zelf heeft, als hij meent dat het hem meer toekomt.” De Heere is een ijverig God, een jaloers God. Wat een wonder dat een onverstandig volk, want zo worden de heidenen genoemd, worden gemaakt tot een verstandig volk, en dat degenen die meenden verstandig te zijn een onverstandig volk bleken te zijn.

Jesaja verstout zich (d.i. spreekt nog vrijmoediger van de bekering van de heidenen en van hun roeping, niettegenstaande de ondank van de Joden) en zegt: “Ik ben gevonden van degenen die Mij niet zochten; Ik ben openbaar geworden dengenen die naar Mij niet vraagden. Maar tegen Israël zegt hij: De gehelen dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk.”

Zo eindigt dan hoofdstuk 10 van de Romeinenbrief in mineur zouden we wellicht zeggen. Het is aan de ene kant tot beschaming, want wij zijn ook van nature een ongehoorzaam en tegensprekend volk. We eren God misschien wel met de lippen maar met ons hart houden we Hem verre van ons, Jesaja 29:13. Toch ook weer een wonderlijk gedeelte omdat de Heere Zich nog laat vinden door degenen die Hem niet zochten. De Heere zoekt het verlorene. De vraag komt ten slotte tot ons: Zijn wij een ware Jood?

Zingen: Psalm 2:6

Vreest 's *HEEREN* macht en dient Zijn Majesteit;

Juicht, bevend op 't gezicht van Zijn vermogen,

En kust den Zoon, van ouds u toegezeit;

Eer u Zijn toorn verdelg' voor aller oogen,

U op uw' weg tot stof doe wederkeren;

Wanneer Zijn wraak, getergd door uw gedrag,

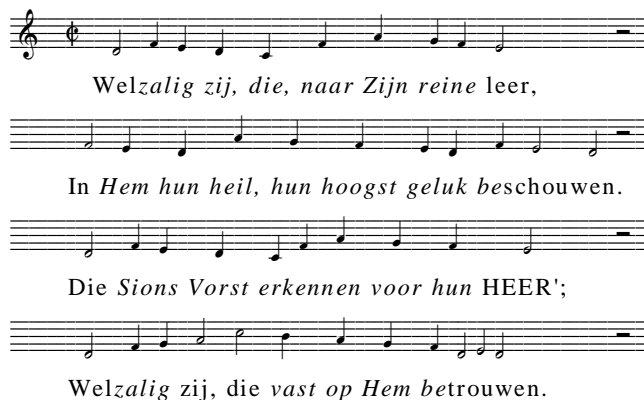
U, onverhoeds, zou door haar gloed verteren,

Tot staving van Zijn langgehoond gezag.

Pauze

Vragen:

1. Wat wordt bedoeld met “het einde van de wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk die geloof”?
2. Wat is de belofte van de wet? Wat is de vloek van de wet?
3. De mens van nature is onder de wet, wat houdt dat in?
4. De geestelijke mens is onder de genade, wat houdt dat in?
5. Wat is de ware geloofsbelijdenis?
6. Waarom is er geen onderscheid tussen Joden en heidenen?
7. Zijn er nog valse leraars? Zo ja, noem eens enkele kenmerken?
8. Wat is de orde die de Heere hanteert om Zijn volk te vergaderen?

Zingen: Psalm 2:7

Welzalig zij, die, naar Zijn reine leer,
 In Hem hun heil, hun hoogst geluk beschouwen.
 Die Sions Vorst erkennen voor hun HEER';
 Welzalig zij, die vast op Hem betrouwen.

Dankgebed